

znatno povečal ter prenovil in zboljšal vsa stanovanjska in gospodarska poslopja kljub temu, da je med tem še spravil do lastnega uglednega ognjišča precejšnje število svojih otrok. Zapušča vzorno ženo Rozo in osem, deloma preskrbljenih otrok. Prerano umrlega smo spremljali na zadnji poti na domače pokopališče k Sv. Lovrencu v nedeljo dne 16. februarja ter mu med sv. mašo in ob bridkem slovesu želeli: Spavaj sladko v večnem miru, blagi France!

Svetina nad Celjem. V celjski bolnici je po dolgem hiranju umrl dne 15. februarja mlad posestnik Slapšak Andrej iz Svetine. Zapušča žalujočo ženo in štiri nedorasle otroke, katerih trije še niti ne razumejo, kaj so z očetom zgubili. Slapšak je bil nad vse skrben, požrtvovalen mož in gospodar; neumorno se je trudil na svojem skritem, silno težavnem posestvu, da bi preživel svojo družino. Nadčloveški trud in napor mu je nakopal vnetje op sne mreže, in ker ni imel ne sredstev in ne časa za zdravljenje, se ga je lotila neusmiljena morilka svetinskih trpinov jetika. Celo leto je hiral in se ustavljal boleznii, ki ga je, dobro priprijetnega za večnost, položila na mrtvaški oder; truplo so prepeljali na Svetino. Vrli mož, počivaj v miru, preostali pa naše iskreno sožalje! — Na Javorniku je dne 21. februarja zaprl svoje trudne oči za ta svet občinski ubožec, Taks Stefan, star 80 let. Si-

romak brez strehe in svoje družine, je živel na Svetini pravo puščavniško življenje; ko bi bil imel vsaki dan kobilice in divji med, kakor nekdanji veliki puščavnik ob Jordanu, bi bil gotovo zelo zadovoljen; dobri ljudje so se ga v njegovi zadnji boleznii usmilili in mu dali topli zapeček, kjer je 21. februarja na stolu sedel umrl. Bil je res ubogi Lazar v življenju. Bog mu daj večno veselje!

Sv. Lenart nad Laškim. Popolnoma nepričakovano se je v soboto dne 22. februarja razširila žalostna novica, da Emike Građišnik iz Velikih Gorelc ni več med živimi. Zavratna pljučnica je to zdravo in krepko telo spravila na mrtvaški oder, staro komaj 36 let. Rajna je bila velika opora svoji materi in bratu gospodarju, kateri jo bodo težko pogrešali. Bila je vnetja in požrtvovalno delala v prostovoljni gasilski četi Sv. Lenart, kot predsednica samaritanskega odseka. Radi tega so gasilci njej preskrbeli časten pogreb, kateri je bil v nedeljo dne 23. februarja popoldne. Takega pogreba, kot ga je imela rajna »vrtna Emika«, kar ljudstvo pomni, v št. Lenartu ni bilo. Zemeljske ostanke rajne so k pogrebu nosili gasilci, kot svojo tovarišico. Pri pogrebu so nastopile tri gasilke čete in sicer: domača, nadalje iz Jurkloštra in iz Laškega. Rajna je bila v svojem življenju res pravi vzor slovenskega dekleta, zato jo je tudi vse spoštovalo.

sebno pazi na to, da se strelja samo fazane. Tako se je ta kmečka kuga tako razpasla. Pritožili smo se; kako bo pritožba rešena, še ne vemo. Vsi posestniki dveh občin na tem mestu javno prosimo, da se nekaj ukrene glede tega, ker sicer nima več smisla obdelovati naših polj.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Na veseli gostiji pri Petkovcih v Žikarcih, kjer sta kar naenkrat dve sestri-nevesti zapustili »ta ledik stane« z ženini Lešnik-Kokol, so se spomnili tudi afrikanških zamorčkov in nabrali v ta namen za kruh Sv. Antona 160 Din. Blagim darovalcem stoterl Bog plačaj, novoporočencem pa obilo sreče v novem stanu.

Križevci pri Ljutomeru. Od drugod so prišli k nam svatje. Med potom so srečali voz z mrličem in neki vročekrvni svat je skočil na voz, hoteč pokazati, kako je danes korajžen. Niti mrtvega človeka ne pustijo pri miru. Čudna olika! — Pust se je zaključil s fantovskimi pretepl. Nesrečni alkohol, kaj storiš iz tistega, ki te nezmerno pije. Starši, zaklenite svoje pretepa željne fante doma, ne pustite jih ponoči lažiti okrog. Fantje, spametujte se, ne iščite veselja v pijačevanju in v slabi družbi! — Stari odbor »Jeruzalemskega osla« je sklenil, da je boljše stati na trgu ter prezebat, kot pa besedo božjo poslušati.

Kokeriči pri Ljutomeru. Pravijo, v tretje gre rado. Da je to res, smo se prepričali na pustni

Sv. Anton na Pohorju. Sveti Matija se je spomnil svoje pravice: poslal nam je snega in z njim tudi leda. Da bi si le nihče nosu ne potolkel pri vožnji lesa, ki ga leži še precej po naših gozdovih! — Naše vrle tečajnice so še kaj pridne. Radovedni pa smo, če nam bodo tečajnice priredile kakšno razstavo kuhinjskih umorov.

Selovec. St. Janž pri Dravogradu. Kriza osobito lesna, katere noče biti konec, posebno pri nas, ker črpamo glavni vir dohodkov iz gozdarstva, neusmiljeno davi. S cenami pri stavbenem lesu so prišli že tako nizko, da kmalu kmetu-

producentu ne bo ostalo drugega za les, kakor drva in stelja! Z živino je ravno isto, če pojde še tako naprej, s cenami navzdol, bo propast kmeta gotova. Mesarjem bo najbrž treba dati še nagrado, da bi prišli na kupčije. Zato je pa tudi cvenka tako malo med nami. Da bi kateri kdaj dal za kak četrt se pač redko zgodi. Pa vseeno pojde brez cvenka; če to ne verjamete, pa priditi k nam pogledat.

Sv. Lenart v Slov. goricah. V lenartskem okraju, posebno pa v bivših občinah Radehova in Sp. Porčič nas zadnja leta tlačii hujše zlo kakor toča ali mrz: fazani. Razplodili so se tako, da se kmetje vprašamo, ali bi sploh kazalo sedaj, ko pride spomlad, kaj sejati. Živi namreč na stotine škodljivcev na račun kmeta v tem komaj par sto ha velikem okolišu. Vidiš jih lahko kjer jih hočeš; ko pride čas odstrela, se po-

Abesinija vabi belec in jim obeta po izjavi omenjenega trgovca čudovite koncesije. Ko je belec plačal, obdržijo njegov denar, njega pa zapode ali mu mečejo taka polena pod noge, da mora oditi. Tako se je zgodilo franc. družbi, ki je zabila 33 milijonov frankov; nato so jo znali prisiliti, da se je odrekla nadaljnemu iskanju zemeljskih zakladov.

Abesinski zakonik dovoljuje sodniku, da konča započeto pravdo šele tekem 99 let. Za nekatere zadeve so zadnji čas Evropei dosegli, da se je ta rok skrcil na 25 let. A tudi to zboljšanje ne pomeni dosti. Kako naj črni sodnik označi za tatvilar se tamkaj sma-

»Poberite! Jaz sem Miklavž, vi pa ste pridni otrok, kakor sem že rekel. Zdaj je igra pri kraju.«

»Moj ta denar ni,« je vpil mojster.

»Moj tudi ne,« je vpil menih.

»Pater Valerijan, zdaj je neumnosti že preveč,« je rjul krojač. »Tako j poberite denar in ga nesite, odkoder ste ga prinesli!«

»Ne vpijite tako nad menoj,« se je kregal menih. »Denar ostane tu. Ni ga tako neumnega osla, da bi breme dalje ncsil, kakor mora.«

»Moje ni!«

»Vaše je pred Bogom in ljudmi.«

»Odkod je denar?«

»Iz Beograda, saj ga vidite!«

»Od koga, menim!«

»Od nekoga, ki ga vam pošilja.«

»Meni nihče ni toliko dolžen, zaslužil si ga pa tudi nisem.«

»Saj včasih kdo komu tudi tako kaj da.«

»Hehehe, osel telebasti ti — hehehe, to pravim Janezu, veste, ne vam —; ali ste že čuli kdaj, da je kdaj kdo komu toliko denarja kar tako za boglonaj dal? In prav meni, Kristofu, hehe!«

»V Podkraj pride poleti dosti meščanov, da lezejo po hribih in se okoli pajdrgajo. Morda ste komu tako v srce zlezli ali pa ste kakemu imenitniku hlače posebno po volji urezali...«

»Hehehe, taki gospodje ne dajo hlače Močilniku v delo, gospod pater!«

»Morda ste pa drugače kaki gospodi kaj dobrega storili?«

»Nak, ne spominjam se.«

»Le pomislite!«

»Hm — hm — Kristof — denarnico sem pa neko našel in jo vrnil gospodu, ki mu je padla na tla. Možak me je hudo pogledal, še piš' me v uh' ni rekel, kaj šele kaj dal! Saj bi tudi ne bil vzel, ampak Bog lonaj bi bil pa le lahko rekel.«

»Aha, tu ga imamo!« je vzkliknil menih in si zadovoljno mel roki. »Gotovo ga je pozneje spekla vest in zdaj vam pošilja zakonito najdenino. Ako so bili v denarnici štirje milijoni, je ravno prav. Deseti del je štiri sto tisoč.«

»Pater Valerijan, vi me imate za bedaka, ki naj vam take storije verjame.«

»Storije to niso. Na svetu je vse mogoče.«

»Mogoče da, verjetno pa ne. Če hočete, da se denarja dotaknem, mi morate povedati, odkod je.«

»Nekdo mi ga je dal in mi naročil, naj ga vam nesem.«

»Kako mu je ime, temu nekemu? Kakšen je?«

»Imena mu ne vem, niti ga ne poznam bliže. Po videzu sodim, da je čestit mož.«

»Tedaj mora biti pomota. Vi ste se zmotili in bo to kdo drug s podobnim imenom.«